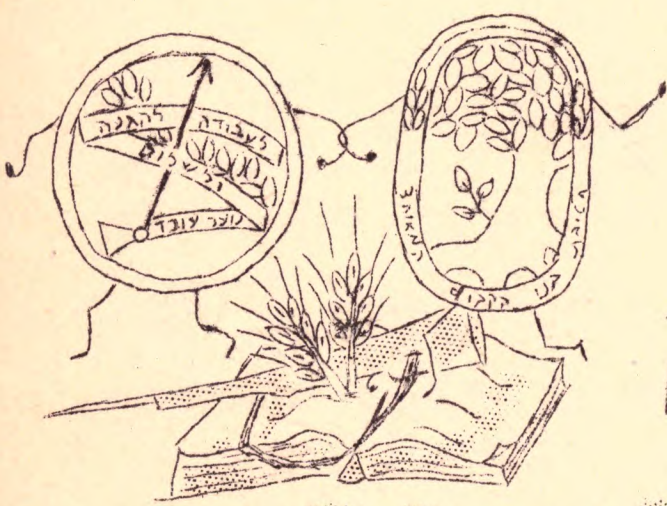

עתון החיים
 גבעת-חיים
 שנת 1968 מס 6/13

יום שישי 11

בני כיתה ד' -

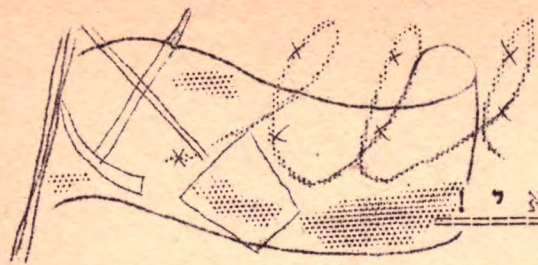

בהכנסכם

לחטיבה

ולנוער - העובד

- שאו ברכה!

ה אחד במאי

ככל שנה כן גם השנה משדובר באחד במאי מיד נצטיירו במוחי הדגלים המתנפנפים על כל גג והסרטים האדמדמים אותם עונד כל אחד מאתנו, וכך מצעד מעייף ברחובות תל-אביב. אלא שהשנה נוסף לאחד במאי טעם אחר, טעם מר ועגום - הפועלים ביום חגם לא יפגינו כוחם הפעם במצעד רב רושם ולא יפושו מעט מעמלם, אלא להיפך - יטלו מכושיהם ואתיהם, יכתיפום ויצאו במשנה מרץ לעבודה. ולא עבודה כבכל יום, - עבודה שלפני המערכה.

כמה מכוניות משא עטורות זרי פרחים ודגלים אדומים, עמוטות פועלים לעייפה נראו לעת בוקר בפתח המשק. 170 פועלים, אנשי ת"א התגייסו וכאו ביום חגם לעזור למשקנו בעבודות הבצורים והחקלאות ויחד עם התגייסו עוד אלפי ^{אחרים} לעזרת הישוב החקלאי בכל הארץ. ומה מוזר היה לראות את אותם גברים, שידיהם לא לומדו לאחוז בטוריה ובמכוש, אותן נשים מפורכסות, צבועות שפתיים כשהן צוחקות את המקצץ בידיהן הבלתי אמונות ומנקשות את עשבי הבר וכשהן עומלות ומזיעות להרים את האתים העמוטות ברגבי אדמה.

לאחר הצהרים, עם חום העבודה יכול היה לראות את אלה, פועלי העיר, נוהרים בצד חברי הקבוץ שזופי השמש כשפניהם לעבר חדר האוכל - המקושט נאה. ובחדר - האוכל ישובים כולם - פנים מוכרות ובלתי מוכרות, והם כאלו גוף אחד, כאלו כלם חברים משלנו. והלב עורג ומתמלא שמחה אין קץ, הפועלים, כה מאוחדים הם וכמה פשוטים באחדותם. אך חוך השמחה חוזר הלב ומתכווץ מכאב - ושאלה אחת גדולה מנקרת במח - מדוע דק כך, מדוע דק בעת שצרה מתרגשת עלינו מטים אנו שכס זה לזה? מדוע אי אפשר כך תמיד???

אסתר ר. (י"א)

אתולצות כתב ז

זכרון

לא פעם מתאספים כמה ילדים יחד ונוצרת שיחה ביניהם. לרוב שיחות אלה הם זכרונות מכתות נמוכות יותר. עתה מרבים אנו לצחוק על אותם ה"אנהנו" שהיינו אז. בשיחות אלו מרבים אנו להזכר באותם הימים שלמדנו עמוס, המורה המהולל. הוא הפכנו אז לילדים דמיונים עד כדי השתוות עם ביאליק בילדותו. אנו ששאיפתנו העזה היחה להשליט בעולם שלטון ילדים, זורקים היינו את מורינו מכל המבצעים שלנו והפכנו לעצמאים.

הקמנו לעצמינו דיר והשבנו טלה נחמד שאחרי כן גדל והפך לכבשה, הקמנו ברוזיה קטנה שדייריה היו נבחי ושני ברוזים שנקראו אז קיל ויואל, ועברנו ככל המעברות (שם היה מקור המעיין ממנו נבעו כל הכלבים) כדי להשיג עוד ועוד כלבים. כל מה שהקימונו היה מעשה ידי עצמינו חוץ מבריכת דגים שלעולם לא נסתיימה. בריכת דגים זו נבנתה על ידי ששון, אחיה של לבנה. אנו היינו עוזרים לו מהצד על יד כך שצוחקים היינו לאזניו את נגינת פינו (פרוש הדבר לבלבל קצת את המח). שפולנו בחיות שלנו משובח היה מאד. את הברוזים, קיל ויואל, היינו מאכילים

נבחי נקראה בפנינו, כלבת ציד" משום שהיתה צדה לטאותופעם אפילו הביאה עמה ברוז
 בר. יחכן שכלבת ציד זו נדבקה ממנו וקבלה אף היא רגשות חבורה גדולים. משום
 שנוחנת היתה לקיל וליואל להלך בשקט על גבה בשעה שנחה את מנוחתה מבלי שתביאם
 אלינו שסועים, בפיה.

אולם זה עדין לא היה מספיק כדי להפגין את כחינו בשלטון הילדים. לשם כך
 נחוצות היו הפגנות כשם שעושים הפועלים באחד במאי. וגם לזאת מצאנו את הזמן
 המתאים. כיום, כשאנני חושבת על כך, עולה על דעתי שאולי אז העדפנו 8 בעיות לשעורי
 בית (זאת מקבלים היינו בחור עונש), מאשר לשבת בשעות היום וללמוד. ומתי יכולנו
 לחפוש זמן להפגנות אם לא בשעות הלמודיות?

אנו שחשבנו עצמינו לכשרונים מאד מצאנו בחוכינו ציירים
 מהוללים והם איירו את דגלינו. כך, עם דגל מונף בשמי חכלת,
 יוצאים היינו בסך לשדות גבעת חיים. זה נקרא בפנינו הפגנה.
 אלא שצורה זאת היתה מעיקה עלינו ועוד היום לא מצאה פתרונה.
 ברוך הדבר שגם רצוננו להשליט שלטון ילדים בעולם עלינו
 לרצוח קודם כל את המבוגרים. (אגב כבר עשינו חוכניות את מי
 מהמבוגרים להשאיר בחיים ואת מי לא.) אם כך עמדה השאלה מה
 נעשה אנו כשנגדל. הן אפילו השם לא יוכל לעצורנו מלגדול, אם
 -כך הרי שאנו נאלץ עוד לרצוח את עצמינו. עם זאת לא יכולנו
 להש לים, הן שמחות היו לנו והן השכיחו מלבינו צרה איזמה זו.

התפתחות הדמיון שלנו הגיעה לשיאה כשהחלטנו להקים את, הבית הירוק, "הבית הירוק"
 היה סבך נחמד ובפנים נמצאו חדרים שונים שאפשר היה לנצלם יפה. אנו
 תפסנו סבך זה שנקרא בפנינו, הבית הירוק, משום שהיה ירוק. והפכנו
 לבניהם של השמש והירח. הבאנו לבית" נפלא זה שקיים אטר שימשו לנו
 למחיצות. במקלחת' שפכנו נסורת וכל מי שרצה לנסות מזלו כקוסם היה
 ניגש למקלחת' שופך על עצמו את הנסורת שהפכה ברגע שנפלה מידינו למים.
 טוב הזמנו את ציירינו לצייר את סמלנו ותלינוהו באמצע החדר הכללי.
 כלי מטבח ודברים דומים לזה, מצאנו בכל פינות המטק. הורינו המסכנים
 הוחלפו בהורים אחרים, הורים מאושרים, ואנו בלינו את כל זמננו הפנוי
 בבית הירוק, המאושרים.

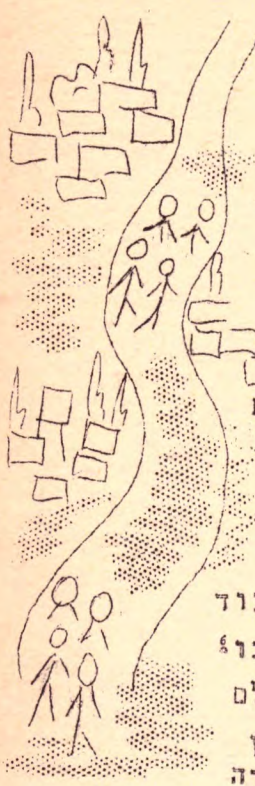

כך היה עד שלצערינו נגלה המקום המופלא ליתוש אחד, שהחליט אף הוא, כנראה להיות
 בן לשמש ולירח. בזה נגמרה הקריירה משום שגם המורה שהכניס לנו קצת מהשגעונות
 האלה עזב אותנו והשאיר אותנו גלמודים עם מחשבותינו. ובסוף אנו, האגואיסטים,
 השארנו את מחשבותינו גלמודות ובודדות.

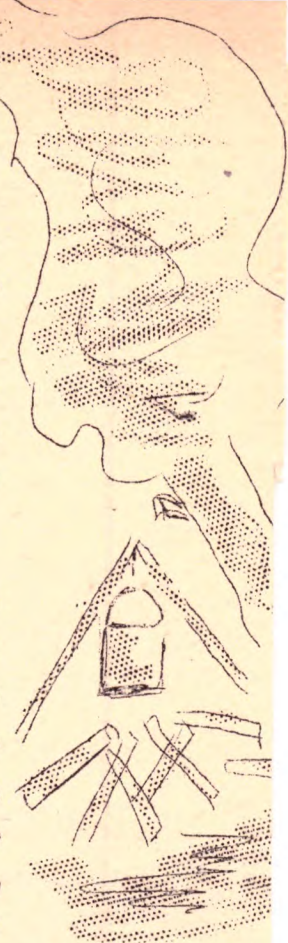
מ ב צ ע צ מ א ו ת

המושכנים בכפר הסמוך חמהו. באמצע הכפר היו מהלכים ארבעה חבוי
 כובעי "טמבל" לראשיהם, מכנסייהם קצרים ונשאו חרמילים נפוחי כרס.
 בהשכמת הבקר עם הבץ החמה בשעה שהטל הרטוב היה זורח על גמעולי
 הצמחים בצבעי הקשת יצאנו מהמטק, ופנינו דרומה. מצב הרוח היה
 ירוד מחמת עייפות ששלטה בנו ומחמת הקור והרטיבות. הגענו לכביש
 הראשי. כאן התחיל המוראל לשלול. בראש הדרך לא היה אף אחד.

נחנו דקות ספורות ופתאום שעטת רגלים. על הכביש לפנינו ראו 4 נערים. הצטרפנו אליהם והמשכנו. היה שמח יותר; עכשיו החמה כבר שפכה חומה והמדורה שהוכנה לארוחת הבקר הוסיפה עליצות. כנראה שהבנות היו טבחיות טוב א', המאכלים בכל אופן היו מצוינים. כאן הגיעה עת "פרידה קשה ונוגעת ללב" ושתי הקבוצות פנו כל אחת למחוז חפצה. אנו המשכנו דרומה לעבר כפר חיים, כפר ידידיה, וליביבה.

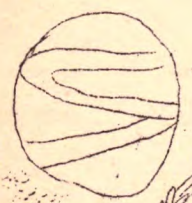

נכנסנו לכפר הראשון. הוא כפר חיים. מבושמים קצת ומהטטים, המשכנו קדימה. במגדל המים, כבכל המושבים והכפרים למיניהם, שכנה כבוד-המזכירות. קבלנו דו"ח ממוסד זה. טילנו קצת בכפר מלווים מבטי סקרנות של קהל ילדים ותינוקות שהודנבו אחרינו. כך היה גם בעוד מושב ובעוד אחד שכולם היו דומים לאחיהם במיבנם וכו' שעת הצהריים הגיעה. השמש להטה ונעים היה ללכת בצילם של הברושים או בלנות הפרדסים. תכניתנו היתה לקפוץ לרגעים למדרשה ואחר לחנות לארוחת צהרים, עליה העידה

הבטי, כי הגיעה זמנה. בקרנו במדרשה באמפיטאטרון האיזורי ופתאום הודיע מישהו: אולי נרד גם למכון האספסת הסמוך? ההצעה שנחבלה ברוב קולות בצעה חיש, והחילוננו יורדים בכביש. פתאום במטע בין שפולי הכביש המתפתל נתגלו 4 נערים. רחוקים היינו מלזהותם אך ידענו מי הם. לאט לאט נתגלו... מישהו מאחורנו צעק: אני מכיר אותך זה מימין השמן זה יצחק השמן בחיי, ומשמאל הנמוך עם החולצה הכחולה גורי, בשבע לכם! וכך נפגשנו. ניכנסנו לרגע לכפר הסמוך הוא כפר מונאש. שאלנו דו"ח אצל מושבניק שישב במזכירות ושניראה עייף ביותר, ומשם לפרדס הקרוב. מצאנו פינה נוחה ושקטה החילוננו בהבערת האש. כך ישבנו באיגיליה שלמה עד שפתאום חלף רעיון: הברה, בואו ניגש למטע הקרוב, אני משחוק לבנות. כמוכן שהצעה כגון זו נחבלה בהתלהבות שאין לשערה. וחיש נמצאנו "האמיצים", נושאי התרמילים, במטע. והנה לפנינו במטע נשתרעו ערימות של בנות שניקטפו מכבר מן העצים, קורצות ואומרות "הנה, הננו בידכם עשו בנו כרצונכם". הסתערונו עליהן והתחלנו במלאכה. ראשית כמוכן בזלילה ואחר כך במלוי התרמילים. אך החילוננו צועדים מהוץ למטע ופתאום "סטופ!" (עמוד). תימני לבוש גופיה ומכנסים קצרים לבושו (כנראה מפועלי המטע) עצרנו. החלה חקירה, ענינו לו בתמימות ילדותית: "מה יש, אסור לאכול קצת בנות?" וכך יצאנו מהעסק רק בהוראת התרמילים. בינתיים הוכנה הארוחה שהיתה כליל הבישול והטיגון. בכרסית מלאה ושבעי-ראון פנינו ציננה, בדרך חזרה הביחה.

יורם. (ז')

עם כניסתנו לעולר הקרוב ואחריה

בשאהיה גדול אז אני אגיע עם הראש לשמים, ואני אהיה בהג דאקה את האוטו של האבא שלי ואסע לאמריקה". כך אמרנו כשהיינו בגן; כך גם אמרנו בהיותנו כבר בבית הספר. לאמריקה אמנם לא נסענו ואף עם הראש לעננים לא הגענו אבל על מה שלא

על זה אינני יכולה להגיד-שכן מגיע לנו, מפני שאינני יודעת באיזה מצב חבנו .
 היו כיתות אחרות שנכנסו לחטיבה, אה היו יותר טובות או יותר רעות. שנה אחת
 אנו חברה נהדרת בעיני המורים ושנה שניה אנו חברה שבכלל לא כדאי שום דבר לע-
 שות איתה. אחד הליקויים הגדולים ביותר בחברתנו, לקוי שהיה קיים כבר בראשית
 צעדיה, הוא-טהרוב חשב תמיד, שבפעולות חברה או בפעולות כחה לא מוכרחים להש-
 תתף, ואם משחקים באיזה משחק שלא כל כך נעים להפסיקו, אז לא מפסי-
 קים אותו. ברור שעכשיו עם כניסתנו לחטיבה ולנוער העובד מוכרחים להפסיק עם
 זה לגמרי. בעצם, השנה נעשו כמה נסיונות בחברתנו לחייב את החברה לבטא לפעולות
 ויש לאיין שזה כבר כמעט בסדר, אבל עוד לא חדר לגמרי להכרתה של החברה ואם
 באים כלם לפעולות הרי זה בגלל שהחליטו בכחה שפעולות זה חובה. אפשר להצביע
 בחברתנו על דברים קצת יותר משמחים, למשל בלימודים. אמנם דעתה של מורתנו היא
 לא בדיוק כזאת, אך היא מלמדת אותנו רק שנה ראשונה ועל כך איננה יודעת מה שהיה
 בכתות הקודמות. העיקר שהחברה רוצים בחברה טובה ואם בוני החברה רוצים, אז זה
 מוכרח הפעם ללכת!

דינה (כתה ז')

* העובד במועדון (מכתה ז')
 אל אסתר ט' בעת מנוחת הצהריים:
 "אסתר, תני את המפתח של המועדון".
 אסתר, חצי ישנה: "הוא נמצא על
 השולחן... אה, חסדו את המועדון יפה
 חסדו אותו וחביא לי את המועדון
 לחדר..."

* בימים אלה הגיע המאמן הצעיר
 מר ניסים אשכנזי מלימודיו בשוודיה.
 המוכשר הכיין הופעה ספורט נאה עם לה-
 קת המתעמלים שלנו, לעצרת האזורית
 של האחד במאי. יש לאיין שהקבוצה הר-
 אחה יכולה רבה; כמובן הכל בעזרת המ-
 אמן.

הוצאה!

ארום קבדה היא מרל בשולת הארום האחרונים.
 הוא אלה 600 פלמים - "כ"ן" - אלוהת אלה הקוגם שהיה
 370 פלמים - האלה המאן!!!

...בקצב הזמן...

ל"ג בעומר החוג השנה בצורה אורגניזציה ביותר. בערב החג התכנסו הכתות
 ב"ה מיוחדת...

למחרת השכימו כולם קום ויצאו את המשק. כתות א'-ב' נסעו לטיול. כתות ג'-
 ו' יצאו למחנות בזלפי שהיה מוצלח מאד. כתה ז' - יצאה למסע חוליות, כמשימה
 לקראת כניסתה לחטיבה. כתות ה' - י' ב' למסע חוליות שהיה מיועד להכרת הסביבה.
 כולם חזרו מבסוטים עד הגג. כתה י' יצאה לעזרת "יראון" במסגרת העזרה לישובים
 צעירים. היום הם שבים.

היום תקיימו מסיבה לכניסת כתה ז' לחטיבה ולנוער העובד, ובר-מצוה משו-
 תפת. נאחל לכתה הצלחה בדרכה בחטיבה ובנוער העובד.

מורגשת פעילות מוגברת וחסימה רחלי החברה עם השולחן...

עשוע ברחבי המשק

"בגת"

(ביח"ר משותף לנו ולא יחוד. השותפות ב-50% בעבודה וברווחים).

בעודי בדרך לבית החרושת הגיע לאזני שאון המכונות העובדות יומם ולילה. משהגעתי לשער פגעתי בליפא שלא נחנני להכנס, אך מהסברתי לו כי אני כותב "עלומים" הזמינני מיד, בסמרי פניה להכנס. ליד השער, על "המאוזנים" עמדה מכונת משא עמוסה בקבוקי מיץ, ופניה השוקה. בחצר בית החרושת הסתובבו פועלי המפעל. לרגע השבתי - האם כדאי לי לקחת דו"ח "יבש" מהמשרד ולהסתלק או שמוטב יותר להביא רפורטז'ה חיה" בחרתי בדרך השנייה.

שמתי פעמי לעבר אולם "רחב מידות", שבקע ממנו, רעש גדול. נעמדתי מול שני דודים גדולים. הקוקע מתחתי ועדה בחזקה. פציתי פי לשאלם, אולם קולי נבלע בתוך הרעש. ניסיתי שנית ושלישית אולם לשוא. "לכל הרוחות", הרהרתי, "זה מתחת לכבודם לדבר עם בני אדם כמותי". הם מבינים את שפת האלקטרונים בלבד וחו לא. "מיוזש מהם פניתי לאחד, אשר ודם (כמוני), והצגתי עצמי ככותב "עלומים" ובקשתי שנסקרו בקצרה את שטח בית החרושת ואגב כך לקבל אינפורמציה על המפעל. אף כי זמנו היה מוגבל נעתי לבסוף לבקשתי. התחלנו בסיוור.

"ביח"ר מבוסס בחלקו הגדול על תעשיית תרכיזים ומוצרי הדר שונים ליצוא", התחיל מספור, - "הוא מאוגד בהתאגדות של 11 בחי-חרושת וחלקנו בארגון זה הוא 14,9%, בינתיים נכנסנו לאחד האולמות ומלווי הסביר כי המכונה שלפנינו, הרוחצת את הבקבוקים, הדיטה וחוסכת לפחות 5-6 ימי עבודה בכל יום.

באולם הבא עושים את מילוי ההדרין. העובדים עמדו ליד שרשרת נעה, ידיהם עטו כסיות גומי, והם בדקו את הבקבוקים - לפני המלוי ולאחריה. פועל אחד עמד ליד שולחן נע ופקק את הבקבוקים המלאים. "הרי זוהי עבודה די פרימיטיבית? תמחתי. "נכון", הסכים עמי החבר, "אולם בעתיד הקרוב נקבל מכונה שתבצע מלאכה זו. בינתיים מספיקים רק בידים כ-20 אלף בקבוקים".

"המכניזציה של בי"החר משוכללת" המשיך להסביר, "אך - הבלאי של המכונות הוא רב. חומצות ההדרים מביאות נזק למתכת ויש צורך לחדש את המכונות מדי פעם".

המשכנו לאולם הבא וכאן הוסבר לי כי בודד הכדורי שלפני מבשלים את הריבות השונות. קבולו של הדוד - טובה. דוד זה מיעל את העבודה שהיתה עד לפני שנתיים בודדים קטנים. בהמשך דרכנו נכנסנו לאולמות גדולים בהם מאכסנים את תוצרת בי"החר. את סיוור החסוף סיימנו באולם הגדול ביותר של המפעל בו מיצרים שמורי הירקות למיניהם. "כעת אין עובדים בחלק זה של המפעל", סח לי, "אך בכוא הקיץ תהיה העבודה רבה. נוסף לכך מכינים נעה מכונה למיון זיתים שעתידה ליעל בהרבה את העבודה".

"לאן משווקים את התוצרת?" הקשיתי. "את התוצרת אנו משווקים בעיקר לתנובה ובהלקה למשכיר המרכזי ולצה"ל. כן שכחתי לספור לך כי השנה החילוננו בייצור מוצר חדש שנקרא - "קומיוניטי" (מיץ מרוכז מאד). המיוצר בצורה כזו רק על ידינו והוא נשלח לחוץ לארץ.

צאתו הגדולה של בית החרושת היא חוסר בעובדים מקצועיים קבועים. חוץ מזה - רב ענפי בי"החר משלמים את עצמם לפה ויום העבודה הוא גבוה.

תכניותנו לעתיד הן בעיקר הרחבת המפעל כדי שיהא מסוגל לקלוט את כל הפרי שיחרוסף בשנים הקרובות לצגל הנטיעות המרובות שנטעו השנה".

מסטימתי לרשום את דבריו האחרונים הודיתי לו ופטרתיו לשוב. לעבודתו.

כתב: נר הוודד.

מטע החוליות

.....רשמי מטע.....

ביום ל'ג בעומר, משהשכמתי קום ויצאתי מחדרי, היו כבר הכל מוכנים ליציאה למטע החוליות שמטרתו היתה - הכרת הסביבה. כל ראש חוליה ריכז סביבו את חוליתו, הילק ביניהם את האוכל והסביר את הדרך. החבריא פטפטו, אחקו והרעישו את חללו של הבוקר. עוד לא הספקתי לפנות כה וכה וכבר נעלמו כולם משטח הצריפים. העפתי את עיני וראיתי את החוליות מתרחקות, כל אחת בכיוון אחר; כולם עמוסים דברי אוכל, כשדמויות גבוהות קומה אועדות בצד נמוכות קומה. דומיה נפלה על הצריפים.

בשעות שלאחר הצהריים החלו החוליות שבות אחת אחת. אלא שכעת בפנים מיוזעות ורגליהם כושלות, אך הפה-מלא חויות ורשמים. החלטתי לא לגשת אליהם באותו ערב (הם נראו כה מוזנחים). כעבור כמה ימים, לאחר שהתאושו מעט, נטלתי ניר ועפרון ויצאתי לחפש חויות.

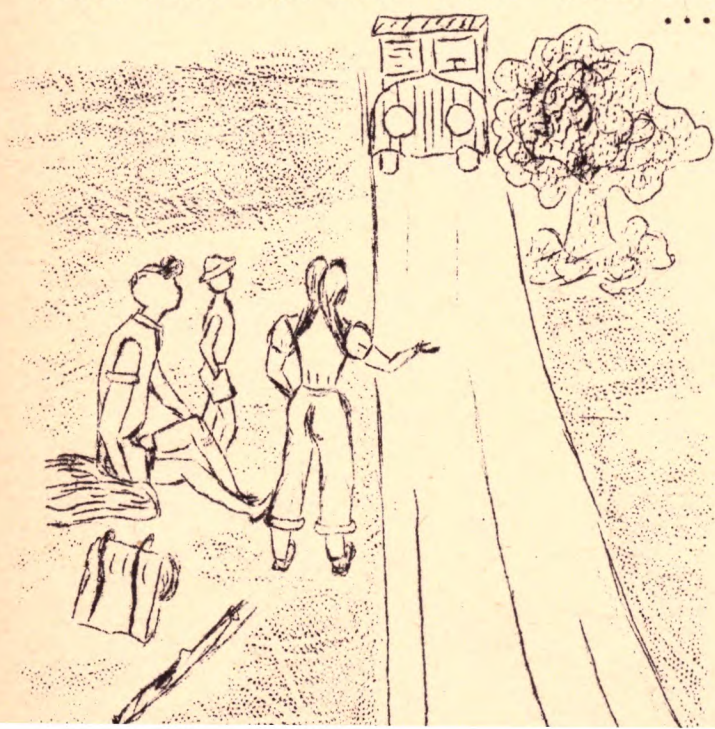
רק יצאתי ומיד פגשתי בעירית ובחנה ק' (י"א). נטפלתי אליהן והתחלתי להעתיך שאלותי. "אך, אצלנו היה אדיר! בעצם את החויות שלנו אנחנו שומרים בסוד. ובכלל את הטעם של השסק שזללנו ואת הבננות שסחבנו אי אפשר לתאר ב"עלומים". אבל היה דבר אחד - עצום. היינו בקקון ושם נכנסנו לאיזה חדר-אוכל, נו ונתנו לנו לשבת שם ואפילו פרימוס קבלנו. האוכל היה כסף: הלחם כמו צנים, התה - קשה להגדיר את טעמו. העיקר התגלגלנו מאחוק! הגענו ליד חנה של מ"ק. קבלנו שם בזרועות פתוחות. בקרנו בארכניה ונתנו לנו חוברות תעמולה של הקומוניסטים. אמרנו תודה! אחרי זה נדנדנו להם קצת על המפלגות, הם בלבד לנו את המוח. אך מה יש לדבר, היה...! "הי אבי חכה רגע", צעקתי ופרשתי מהן בריצה, "אולי תספר לי קצת על מטע החוליות". אבי (ט) הסס רגע ואחר פתח במרץ: "אני הייתי בקבוצה של אריה. כשהגענו לגן שמואל החלטנו לעשות "טריקה" אחרונה בפרדס שלהם. כשרק גמרנו למלא את הבטן, בא פתאום - השומר!!!... ואת יודעת מה קרה? - כלום לא קרה כי הוא לב כעס עלינו. מזל, לא? אחרי זה תפסנו טרמפ עם טרקטור... הי אריה, בא הנה!" - אריה התקרב אלינו. "נו, מה קרה אחרי שעלינו על הטרקטור בזמן המטע?" אריה המשיך במרץ עצום: "כשירדנו מהטרקטור ראינו פתאום גבעה. החלטנו לעלות עליה ו"לסקור" את הסביבה. כשעלינו ראינו פתאום מטע בננות. על כל עץ היה תלוי שק ובפנים פדאיון (כך חשבנו באמת). זחלנו אל "הפדאיון" ופתאום (דרך אגב, הערה שלי, הכל אצלה היה "פתאומי") ראינו שזה בננות. נו, ואז התחילה... הודעת? להם ופננת? להמטיך בדרכי.

ליד חדר האוכל פגשתי ברבקה' לה (ח): - "רבקה, ספרי משהו על החוליה שלכם". היא הבינה מיד לכונתי: זמעט ברחה. לאחר שהצלחתי לעצור בעדה ספרה ספרה שבעצם לא היה אצלה כלום. "רק צחקנו כל הדרך,...

אחקנו וצחקנו, ו... סחבנו המון בננות ('בננות עליך עמק חפר' - הגייתי), ואחר כך הלכנו ממקום למקום. אני לא יודעת לאן, אני בטוחה שגם אמיר לא ידע!.. נו, וזה הכל!"

רק הסתובבתי ולפתע, מי זה מזדקר שם מרחוק. ימובן - נמרוד (י"ב). כשקרובתי אלי וסאלחיו את סאלתי המ-סורתית והוא, כדרכו, ענה: "אנחנו עשי-נו הכי בטח. יצאנו לכביש, תפסנו טר-מפ ליד חנה וחזרנו בטרמפ!!! יפה, נכון?" הנדתי בראשי לאות הסכמה. החוליות היו רבות ואי אפשר להעלות את רשמי כולן על הניר. אך הסיכום שלי הוא שהמטע היה מוצלח ובעיקר רב היו בו הצחוק ו... זלילת הבננות. כל הקבוצות מלאו כרי-סיהן חוץ מקבוצתו של ישראל, שהיה ראש חוליה הגון ולא התיר לחבריא לטעום.

ולסיום (כמו כל סיום "חזק") נאחל לחברה כי תמשיך במפעלים כגון זה!

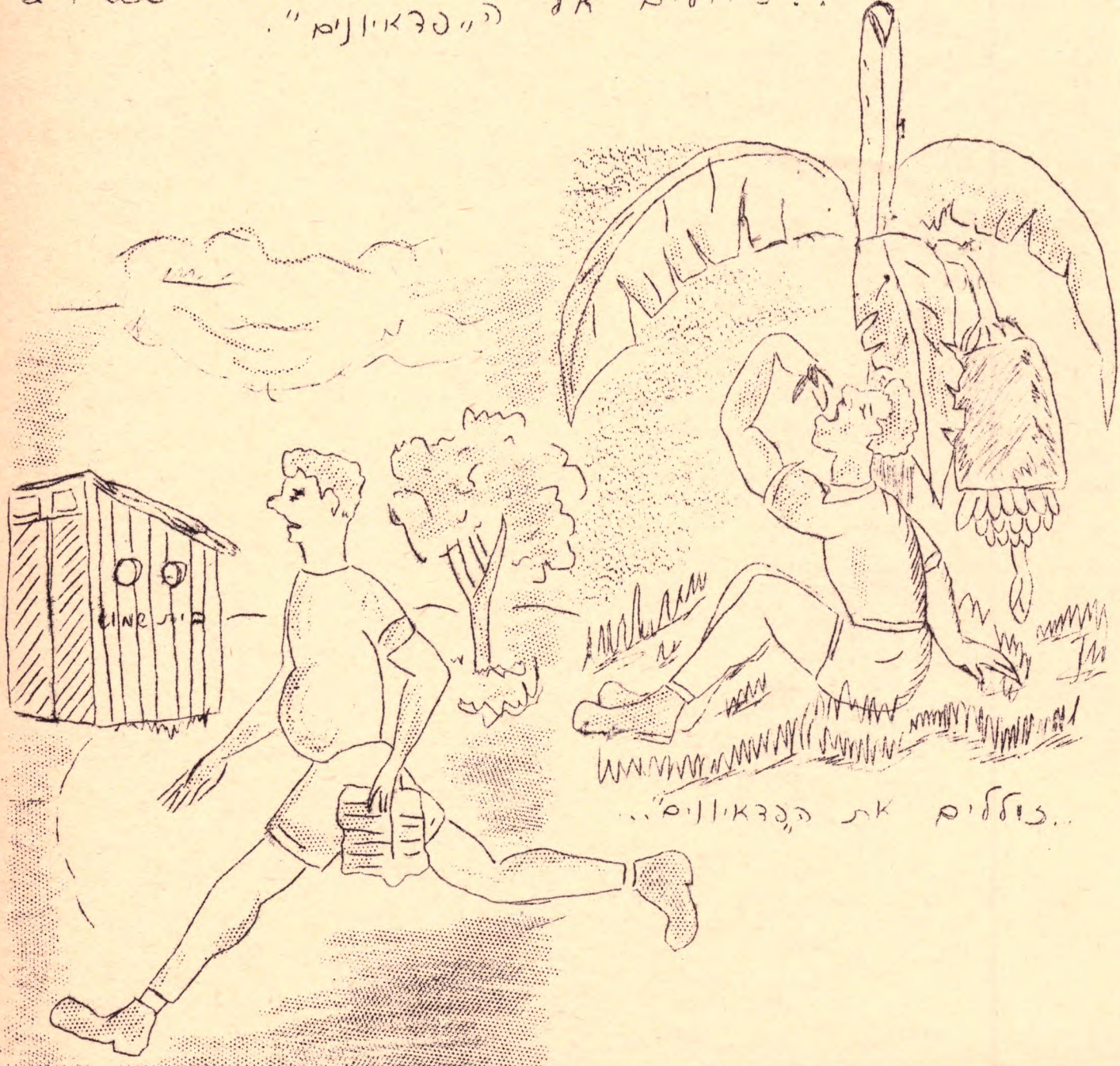

סון
(פנד)

ינען

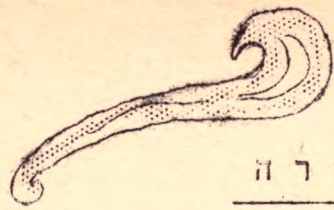

... זינדיג און פארוואנדלן
"פארוואנדלן" און פארוואנדלן

... זינדיג און פארוואנדלן
פארוואנדלן און פארוואנדלן

מה נזעקים לעזרה

.. האטו נוסע ונוסע, ואנו ניסעים ונוסעים אחר. השירה - בל חשמע, שכן, הנהג מחוסר רשיון היה. אף מרגה. נופה של ארצינו חסומה מאתנו בעטיפת מסך הברזנט. וכשאין לו לאדם מה לעשות, (שכן גם הראיה וגם הדבור נאסרו עלינו), הוא מתחיל להרגיש ברע, והיות ואין פתח לסובב בו את הראש הוא מקיא על חברו, זה היושב על ידו. (ויסלח לי אותו החבר אם העלבתי). אך בשעה טובה ומוצלחת, ז"א ב-4 שעות טובות ומוצלחות, הגענו ליראון זו, אליה יחלנו. וכיוון שעוברים להם הימים, והרשמים מתרבים, והחובה לכתוב לחברה שבבית מעיקה, מאליטים כלנו פה אחד ליטב ולכתוב מכתב. ו-27 ידים אוהזות בעפרון - וכותבות:

"לכתות שבבית ולשכנינו - שכבת נעורים, שלום רב!

זה מכבר הגענו ליראון, ותא הגעגועים שבלב מתחיל להפתח. אך את זמן עזרתנו נמלא עד לרגע האחרון. אנו גרים בצריפים יפים, צבועים בירוק הנראים כארמונות לעומת יתר בתי המשק (בלי הפשפשים והחולדות שאחלתם לנו); כנראה ששמעו כאן שכתה י' מג"ח אריכה לבנה ומהרו לבנות אלו. החבר שם, במרום, שמע כנראה אף הוא עלינו, ומיהר לשלוח את ברכתו בצורת גשם וברד (אפשר לחשוב עליו, שהוא לא יודע שנגמר כבר החרף) ואנו מצידנו קבלנוהו בזרועות פתוחות, שכן בבית מחכה יצחק, והוא יצטרך לתת לנו נעלים חדשות.

המשק עצמו מנוהל על ידי מספר חברים כמספר בני הכתה... פלוט 3. -30 איש מנהלים משק שלם (אולי ננסה גם אנחנו?). ישנה כאן הכשרה, המשלימה את המשק, בהם דוקא מצאנו עינין, וזאת ועליהם אנו מרכלים. השבוע הם יוצאים לצבא, וחבל!!! ואשר לעבודה - הפלא ופלא, עוד לא נראו ניסים כאלה (על כל פנים לא ביראון) הם אומרים שאנחנו לפחות בכתה י"א, שמעתם עליהם? חה, חה, חה, מצחיק נורא! אך א יאוש, לדעתם אנו עובדים גם כמו בני י"א. רוצים אתם ראיה? הנה - בכרם מזה שנים לא מש אירים את החטיבה לבד, ואילו אותנו בני ג"ח, דוקא השאירו. נוסף לכך אנו עובדים בדיר, ברפת, במספוא, בח"א, במכבסה, יש לנו אפילו שני אייקואים, שנים אלה טוענים שהם היחידים שעובדים ממש, מה תגידו עליהם? אפשר לחשוב שבמדינה מתבטלים.

אה, כן. התיאבון! התיאבון הזה גדל מיום ליום, כשאנו בכנסים לח"א, אנו נוכחים לצאת (אין אנו מתחשבים בכך שיש פה חוסר כלים!) וכשסוף סוף אנו יוצאים נשארים רק כשעתיים עד לארוחת הצהרים, אך לא רק לאוכל, גם למסיבת סיום יש לנו תיאבון, ואנו יכולים לאכול המון. אם תשלחו לנו הצעות, נודו לכם מקרב לבבות,

שלום
הדעו את בשלומכם
בח הדקונים של
שכבת נעורים -
כתה י' ! ! !

כסדר

בענף הכדור-סל

ברצוני להביא לפניכם סקירה קצרה על משחקיה של קבוצת הכדור-סל במסגרת אליפות "הפועל" וכך על הזכיה ה-1 במאי במשחקים שנערכו בחולון.

באליפות "הפועל" השנה, שנכרו בה אירגון לקוי וחוסר רציפות במשחקים נסתיים סוף סוף שלב חצי הגמר. השלב הראשון של משחקים היו תחרויות שנערכו בין קבוצות איזורנו. במסגרת משחקים אלה גברנו על: מכמורת, משמר השרון, חדרה ומע-ברות. כל הקבוצות האלה נוצחו על ידינו ללא כל מאמצים ומשחקים אלה הוכיחו שבאיזור השומרון-עמק חפר נופלות כל הקבוצות בכמה נקודות מאתנו. לאחר שלב זה בא השלב השני והוא שלב חצי הגמר, בו כמובן המשכנו בנצחונותינו והכנענו את הנבחרות הכפר הירוק ו"הפועל" נתניה בהפרשים נכרים. נצחונות אלה זיכו אותנו בעליה לגמר האליפות בו ישתתפו שמונה קבוצות נבחרות מכל קצוי הארץ. נאחל לקבוצת הכדור-סל של נערינו לזכות בתואר הנכסף של אלוף "הפועל" לשנת 1956 כשם שעשו זאת משחקד.

נעבור למשחקי הגביע שהתקיימו באיצטדיון הלאומי של ישראל בחולון. קבוצתנו הנמצאת עתה בכוסר מצוין לא היתה צריכה לגלות את מלא יכולתה כדי לגבור על יתר הקבוצות שהשתתפו בטורני המשחקים ואשר יהוו את יריבותיה בגמר אליפות "הפועל". משחקים אלה כללו ארבע קבוצות מהמצינות באיזור הדרום ואלה הן: הפועל-גבעת חיים, רמת-גן, חולון, גבעת-ברנר. המשחקים נערכו בצורת ליגה ז'א כל קבוצה משחקת נגד שתי הקבוצות. במשחקנו הראשון גברנו על קבוצת "הפועל" רמת-גן הנחשבת בפי המאמן האמריקאי השוהה עתה בארץ כקבוצת הנוער המובחרת ביותר. פתחנו את המשחק בסערה וקלענו סל אחר סל בהתקפות מתפרצות ומתוכננות. לעומתנו הוכיחה יריבתנו חולשה גדולה ולא הצליחה לפרוץ את הגנתנו האיזורית ע"י קליעות מרחוק. המחצית הראשונה נסתיימה בתוצאות: 10:29 לזכותנו. במחצית השנייה לאחר הוצאתו של אחד משחקנינו בחמש עבירות וכמו כן זלזולנו, הצליחו הרמת-גנים להשוות את התוצאה כדקה לפני סיום המשחק והתוצאות היו 33:37. במשחקנו השני גברנו על חולון בתוצאות 46:48 לאחר משחק שקול ויפה שהוכרע רק ע"י נסיוננו הרב. במשחקנו האחרון ניצחנו את נערי גבעת-ברנר לאחר שהובלנו בהפוש גדול במשך כל המשחק, בתוצאות 61:69. במשחק זה יש לציין את השחקן נמרוד שהפעם לא היה פצוע והפליא בקליעותיו.

צביקה (כתה י"ב)

חצ (חיר - רואא)

1. האם אפשר לצבע להבת אש?
מכמורת, משמר השרון, חדרה ומע-ברות.

2. אילו שני סופרים כתבו שני מחזות בשם "הורדוס ומרים"?

הורדוס ומרים

3. אילו שתי צפרים אינן יכולות לעוף?

צפרית

4. איזו עיר שוכנת במקום הגבוה בעולם?
למא, 6584-ממ - 6584-ממ (כיום היא לא קיימת)

5. מי המציא את המפוחית?

המפוחית

6. מה שמו של הסולטן התורכי הנוכחי?

זעקת הקרב

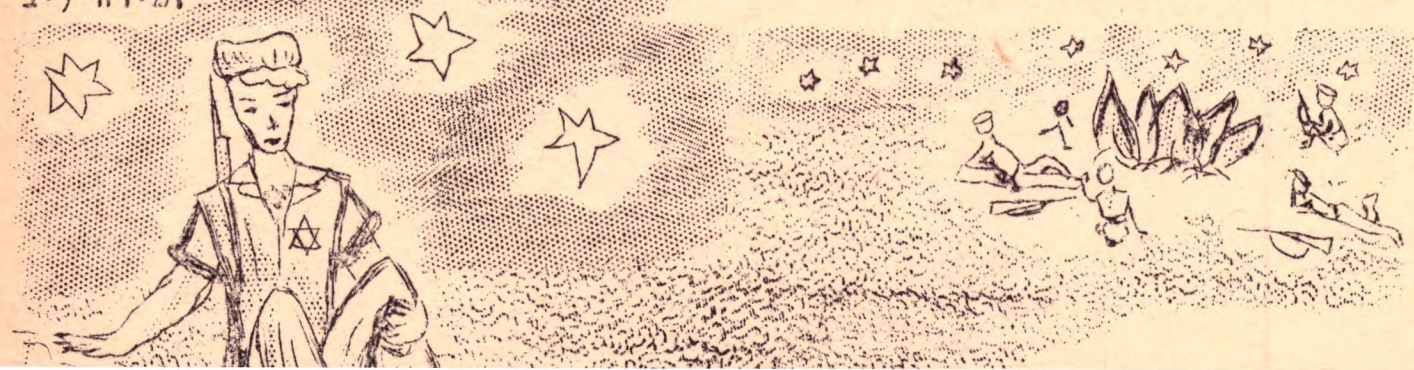
ואתחילת

ליאון יוריס, סופר יהודי אמריקאי צעיר, שהתפרסם לאחר הופעת ספרו, "זעקת-הקרב". הסופר הוא אדם צעיר שבילה מספר שנים בחיל הנחתה האמריקני ה"מארינס" ויצא מהקרבות נגד היפנים כשהוא נזק בגופו. על חייו וחבריו הוא כותב את ספרו שאותו הסריטו אחר כך.

הספר, "זעקת הקרב" שייך לספרות המלחמה שהופיעה אחר מלחמת העולם, זהו הספר הראשון המופיע על חיל הנחתה - הינו חיל הרגלים הפורץ בגופו אל אש האויב - הנוחת בספינות במרחקי ימים אל איים קטנים לטהרם מהיפנים כדי להגדיל את מעצמת ארה"ב. גבורי הספר הינם אנשים פשוטים, - חילים הנמצאים בכל חיל, - ואנו משתחפפים בשמחותיהם, עצבותם, מלחמתם ונפילתם. הסופר מעביר אותנו על פני כל השלבים בהם עובר החיל עד היותו חלק מהצבא הלוחם. הטירון הבזוי על ידי הכל, הנדפק מכל הצדדים הנאלץ ללבוש סיר על ראשו מחמת שביאה קטנה או לנקות נקוי סניטרי בגלל מילה בלתי נכונה. טירון ככל הטיירונים שעדיין לא מכיר את העולם החדש. ליו בא מחיק משפחתו, בית ספרו, חבריו וחברותיו. לאחר הטיירונות, - הקורס שבו נוסא החיל את חג חיל הנחתה, - הוא הופך להיות "אדם" ומנסה את תעלוליו בטיירונים החדשים שזה מקורב באו. המקור את כל חלקי הספר הוא הלכוד הרב בין כיחת החילים המתחיל בטיירונות ונגמר עם סיום המלחמה. זהו הצד האנושי והיפה והיחיד ביותר שבכל הספר - העזרה ההדדית, הקבוצה הקטנה החיה את חיי כל חבר וחבר מתוכה, הכואבת את כאבו ושמה בחגיו. - נוגע עד הלב הקטע בו מתאר הסופר כיצד מטפלים החילים אחד במשנהו בשעת מחלתם וכיצד הם מבלים שעות ושמחים לכל אות של הכרה. ואכן, כותב יוריס - שוק בחורים יכולים להיות כה קרובים וכה רכים בשעת מחלתו של חברם יותר מאשר כל אשה המסוגלת לטפל בו - כי הם הרי חיים את חייו.

עם ההתקדמות אנו רואים עוד חוט והוא המפקד ופקודיו. הסמל המתואר בספר אף הוא חיל ככולה - אך הוא משרת זמן רב ולכן הוא בעל הבנה רבה ביותר לגבי כל המתרחש בקרב פקודיו. וכפי שהוא אומר על עצמו: - הוא יכול להפך לקצין דה שלהם ולא לסמל. עם ההתקדמות בשלבי הצבא אנו נפגשים עם החיים בערים שונות - את נשי החילים האחרים המסועממות; את עברו של כל אחד וגעגועיו לביתו ולמולדתו ואת קטניהם לטבע, למלאכה ולתעסוקה השונות. המתה המתוארת בזעקת הקרב "מורכבת מבני עמים שונים - אינדיאני, ספרדי סקוטי ועוד. וכולם מתמזגים להרמוניה אחת בפור התוך אחד. היחיד שאיננו מוצא את מקומו בחברה הזו הוא היידי. - כשם שלא ניתך בעמים הרבים באמריקה - כך גם בצבא הוא נשאר בצד. - מקורב אליו רק ההומני שבחיה. ורק בשעת מלחמה, כאשר הוא מגלה אומץ לב מופתי רואים חבריו שאין היהודי שונה מהאחרים, הוא מוכן למסור עצמו כמוהם, הוא רגיש כמוהם, אך ביחד עם זה הוא גם יהודי והוא שומר על כבודו היהודי. קו שני של הספר הוא הנשים השונות - ויחסן לחילים, - הקטרים ההדוקים מצד אחד של בחור לחברתו; האמוץ ההדדי ומצד שני הבגידה המביאה לדרדור, וכמעט לאבדן החיל. דמות יפה היא קתי הסולחת את בעלה למלחמה מכיון שהיא יודעת שבאם יערוק מהצבא ירדפוהו שמות חבריו במוות, והוא לא יהיה מסוגל להיות במחשבה שלא היה אתם בסוף חיייהם. לקרבות מוקדשים קטעים בספרו של הספר בהם אנו נפגשים עם אומץ לבו של החיל האמריקאי ואף עם זה של היפנים. זעקת האומץ שלהם ומצד שני אחריות ההדדית והכבוד העצמאי של המפקד כלפי פלוגתו ודרישת מקום נכבד בקרבות על ידי כל מפקד. אך בכל זאת קשה להמלט מהשאלה הנוקבת - לשם מה המלחמה, לשם מה הריסת האיים על ידי כבוש מתחלף כל פעם ואי נתינת מרגוע לחושבים. ונדמה לי שלפעמים מבצבצת השאלה אף בפיו של הסופר - לשם מה ההמונים הזורמים והמאבדים את חייהם למען מיגור האחרים? - ועל כך רק הקפיטליזם יכול לתת תשובה. ובסוף כמה מלים על הסרט - ככל שהספר הוא פשוט והומני ויותר איננו דורשים ממנו, הסרט הוא מתחת לכל בקורת. תשומת הלב נחנת ברובה לצד הנשים וכמעט לא לסלמות של הכיחה, להדדיות שבה ולכל מה שעובר עליה. ולכן הסרט זול, איננו מספק וביחוד לא את אלה שקראו את הספר. אגב, לגבי הסרט יש לבוא בטענות ליוריס עצמו כיון שהוא כתב את החסריט - וכאן הוא פשוט נגרר אחר הצורה הזולה של הסרטים האמריקאיים. בסכום כדאי לקרא את הספר, הן בגלל הצד האנושי שבו, והן כחילים לעתיד.

זמירה (יב')

על קווי אורק ורוחב

פריז, 7.4.56

ל"עלומים" ולחבריה שלום.

הגעתי לפני שבוע לפריז וכפי שהובטח לי, העיר יפה מאד. מהרגע הראשון שנכנסים לעיר רואים פסלים בלי סוף, בכל מקום. העיר מצטיינת בטפצ פרחים וירק כעת זמן האביב והכל מתחיל להוריק ולפרוח, המראה נהדר. אופינייר לפריז הר-חובות הרחבים והבתים העתיקים. את העיר מקסט נהר הסינה, שעובר ומרכנה, וטור איפל שנשקף למרחוק.

שלום חגגנו את חג העצמאות. אחרי הצהרים היתה "ערביה" לנוער. יפה היה לראות את כל חנועות הנוער בבגדים אחידים נכנסים לאולם. אגב, חנועתנו, חנו-עך דרוז, עשתה רושם גדול מאד. ליד האולם באמצע פריז התחילו לרקוד הורה, דבר לא רגיל בפריז וכמובן שהמונים נקהלו ברחוב והסתכלו בריקודים. בכינוס הופיעה כל חנועה במטהו אחר והיה נחמד מאד. בערב היתה מסיבת חג העצמאות לכל היהודים בפריז בפלס דשיו, זה אולם תיאטרוני "עצום" שכולו פסלים בלי סוף, קישוטים וציורים. כל הפגישה של מאות היהודים בפריז באולם והאווירה היתה נעימה מאד. מספיק שעומדים כל אותן המאות ושרים את ההימנון וכולם כבר מאוחדים ומלוכדים. בכלל, להימנון בחוץ לארץ יש ערך והרגשה אחרת לגמרי משבארץ כששרים אותו.

ביום אחרי זה התכנסו, כל הארצישראלים, בפריז בשגרירות הישראלית בצרפת. היה נחמד מאד והעיקר, - יצעו כמעט רק עברית. היתה הרגשה של ארץ ישראל במקצת.

במשך זמן שהותי בפריז הספקתי גם לבקר בסניף התנועה. הנוער של התנועה שלנו הם בני יהודים היושבים בפריז ולא חושבים על עליה. ברוב המקרים נחקלים הנערים בהתנגדות גדולה מצד ההורים בכניסתם לארגון איזה שהוא. התנועה שלנו היא השניה בגדלה אחרי "השומר הצעיר". בפריז מונה התנועה קרוב ל-150 נערים ובכל צרפת קרוב ל-200. הנערים עושים רושם טוב מאד. בונים כמו ידיהם את המועדונים שלהם ומקיימים חגיגות ומסיבות שונות. הם לומדים עברית, שירים וריקודים וכל היתר. חוץ מזה מתקיימים גם מחנות מחוץ לפריז ויש לומר שהם מרו-צים מעבודת המדריכים והשליחים. בפריז עצמה ובכל צרפת יש פחות מדי שליחים והדבר מתבטא במספר הקטן של החניכים. עכשיו הם מתכוונים למסיבת השנה, שמת-קיימת כל שנה ובה מראים להורים ולקהל את השיגיהם. רוב ימי השבוע הם עסוקים בתנועה. הנערים מחולקים לסניפים וגדודים וכל שנה עולים לגדוד יותר גבוה. הכי גבוה זה "הפל" מח" ואחר כך הכשרה או קורס ואז-לישראל. השנה יצא מאזור זה בצרפת כ-60 נערים לישראל לקיבוצים שלנו ועכשיו יצאו עוד כ-30 להכשרה ומשם לישראל. לפי ראות עיני הקשר בין הנוער בקיבוצים והנוער שכאן רופף מאד. וודאי היו תוצאות יותר טובות לעבודה הרבה שמסקיעים כאן השליחים, לו היה הקשר עם הארץ והנוער הישראלי חזק יותר!

שלום, אילנה. (10)

